

GÁSPÁR ISTVÁN - A SZENTSÉGIMÁDÁS FONTOSSÁGA A XXI. SZÁZADBAN, GYAKORLATI MEGVALÓSULÁSA ÉS GYÜMÖLCSEI AZ EGYHÁZKÖZSÉG ÉLETÉBEN

2011 óta élek Nagymaroson. Papi életemben mindig is első helyen állt a szentségimádás – *a napi, személyes találkozás Krisztussal.*

Számomra ez az imaforma összetekintés Krisztussal – ahol összetalálkozik a tekintetünk, ahol megbékélek önmagammal, megbékélek a világgal, és Ő egyre inkább a tekintetét, szívét adja nekem. Tekintetét, ami azt jelenti, hogy megtanulok az Ő látásmódjával nézni a világra, a világ sebeire, fájdalmaira. Megtanulok az Ő szívével élni. Ő az, aki megnyitja a szívünket mások felé, és Ő az, aki küld a világba.

A szentségimádásban megtapasztaltam, hogy az olyan, mint egy *napfürdő*. Kiülök a napra, és átjár annak a melege. Akár odafigyelek, akár nem, akár szétszórt vagyok, vagy akár belealszom – Isten szeretete átjár. Előtte ülök – *én nézem Őt, és Ő néz engem.*

2011-ben vezettük be Nagymaroson a szentségimádást – csütörtökönként, reggeltől estig. Nagyon nehezen találtunk embereket, akik vállalták, hogy egy-egy órát ott töltenek a templomban.

Ezek után érkezett Fábry Kornél atya felhívása, hogy minél több helyen indítsunk el az országban a folyamatos szentségimádást. Először kétkedve fogadtam, hogyan lehet megszervezni, hogy egész héten át legyen valaki a templomban, hiszen az egy nap is nehezen jött össze. Kornél atya bátorított bennünket, hogy 70-80 ember kell csupán ahhoz, hogy elindulhasson a folyamatos szentségimádás. 70-80 ember, aki vállalja, hogy a hetéből egy órát odaad Jézusnak.

És megtörtént a csoda három éve! Aránylag rövid időn belül lettek – akár párok –, akik vállalták azt, hogy a hetükből egy órát Jézus előtt töltenek. Ez azt jelenti, hogy hétfőtől péntekig minden nap reggel 6-tól este 10-ig nyitva a templom. Valaki mindig ott ül az Oltáriszentség előtt.

Gyakorlati megvalósulása úgy alakult, hogy fel lehetett iratkozni időpontokra, illetve, ha valaki nem tudott időpontot vállalni, akkor póttagnak is jelentkezhetett. Ez azért fontos, mert ha valakinek vállalt időpontja van, az tud szólni olyannak, akinek nincsen, de bármikor beugrik mások helyett.

Magam számára is nagyon fontos volt ez a beosztott idő. Természetesen korábban is átjutottam a templomba szentségimádásra, de gyakran megrövidítettem az ott töltött időt különféle okokra hivatkozva, vagy éppen megmagyaráztam magamnak, hogy miért nem megyek át. Azzal, hogy vállalt időm van, időben ott kell lennem, hiszen az előttem levő már indulna, és addig kell ott maradnom, amíg az utánam jövő megérkezik.

Hogy milyen csodák történnek Nagymaroson a folyamatos szentségimádás hatására? Igazából nem tudom. Nem tudok kézzelfogható csodákról beszámolni. A csoda az emberi lelkekben történik – azokban, akik ott ülnek naponta Krisztus előtt és gyönyörködnek Őbenne, és Ő gyönyörködik bennük.

A szentségimádás időmegtakarítás. Istent nem tudjuk nagylelkűségben túlszárnyalni. Teréz anyát idézve: „amikor nagyon sok a dolgom, olyankor többet kell imádkoznom”. A szentségimádás ilyen értelemben tehát időmegtakarítás – több idő jut utána a dolgaimra. Istent nem tudom nagylelkűségben túlszárnyalni! Ebben az imádságban árad az Ő gyógyító szeretete. Ahogy említettem, megfürdünk az Ő szeretetében, megengedjük, hogy gyógyító érintésével hozzánk lépjen, hogy helyére kerüljön az életünkben minden nehézség, minden gond vagy minden fájdalom.

A templom az egész településünknek a szíve. Ez a találkozás sátra számunkra, ahogy a választott nép számára a pusztai vándorlás során ott volt a találkozás sátra. A Kivonulás könyvében olvassuk: „Mózes

ekkor fogta a sátrat, felállította az Ő számára a táboron kívül, és elnevezte a találkozás sátorának. Aki meg akarta kérdezni az Urat, annak ki kellett mennie a találkozás sátorához”. (Kiv 33,7) Ma is ez történik – aki meg akarja kérdezni az Urat, az elmegy a találkozás sátrához, elmegy a találkozás templomához, a valóságosan jelen levő Krisztushoz.

Ebben a találkozásban „semmit teszünk”. Egyszerűen jelen vagyunk az Ő számára. Isten beszédes Isten – de csak akkor hallom meg az Ő hangját, hogyha megnyitom a szívemet, és nem én beszélek, hanem hallgatom Őt. Nem kell izgulnom, görcsölnöm, erőltetnem bármit is – egyszerűen jelen kell lennem az Ő számára *tanítványként*, akit Ő tanít, akihez szól, akit nevel, akit gazdagít.

Természetesen fel kell adnunk a hasznosság konzumszemléletét, azt, hogy haszna legyen az ott eltöltött időnek. Az igazán fontos dolgoknak nincsen hasznuk ebben a világban. Ingyen, elvárás, haszon nélkül ott ülni Őelőtte, feladva akár azt a vágyat is, hogy történjen valami: hogy kapjak egy kis békét, megnyugvást, örömet. Ha valamiért ülök Krisztus elé, abban mindig érdek van: én vagyok a középpontban. Amikor a szentségimádásban Elé ülünk – ingyen ülünk Elé. Természetesen Ő *önmagát adja*, nem ezt vagy azt. Nem pusztán egy kis megnyugvást, békét – Ő *önmagát adja*. Hiszen minden ajándékában, kegyelmében Ő maga van jelen.

Úgy ülök Előtte, mint ahogy egy szerelmes ül kedvese mellett a padon. A szerelmesek szavak nélkül is megértik egymást. Meg kell engedem az Úrnak, hogy úgy szóljon hozzám, és úgy tanítson, ahogy Ő akar. Nekünk lehet elképzelésünk, vágyunk, hogy Isten szóljon, tanítson, de meg kell engednünk Neki, hogy Ő azt adja nekünk, amire leginkább szükségünk van. Ő *tudja legjobban, mire van szükségünk*. Ezért fontos, hogy ingyen, program, elvárás nélkül üljünk Előtte.

Sokszor kísértés, hogy (ima)könyvből felolvasunk imádságokat, amiket mások megírtak. Isten minden imakönyvünket kívülről tudja. Nem szórakoztatnom kell Őt vagy magamat, hanem jelen lenni az Ő számára. Isten aktivitása a mi passzivitásunk feltétele. Minél inkább átadom Neki az irányítást, a „gyeplőt” – Ő annál beszédesebb lesz.

A szentségimádásban odavihetem azokat, akiket Ő a szívemre helyezett. Akikért naponta imádkozni tartozom. Kezdetben érdemes talán összeírni. Akik a legfontosabbak a számomra: a családom, a kollégák, a szomszédok, a rokonok, barátok, ismerősök, Egyházam, hazám, közösségem, betegeim, halottaim, mindazok, akiknek megígértem, hogy imádkozom értük.

Egy órát adok oda Istennek, és cserébe az örökkévalóságot kapom. Mózes módjára kitárt karral imádkozom a világért, a világ sebeiért. Nekünk, keresztényeknek nem elég, hogy sopánkodunk látva a világ fájdalmit, a sok-sok szenvedést. Nekünk oda kell vinni Krisztus elé a világ sebeit, a világ fájdalmit. Értük és helyettük ülök ott: a népemért, a közösségemért, a családomért.

Átadhatom ebben az imádságban Krisztusnak a terheimet. Az Ő tekintetéből kérhetem el életem kérdéseire a válaszokat. Mindazokat, amire vágyom, amit szeretnék tőle kérdezni – amire igazán szükségem van.

Egy váci tapasztalatomat szeretném elmesélni: káplán voltam a városban, és már akkor is fontos volt számomra a szentségimádás. Fiataloknak ifjúsági hittanon ajánlottam nagybőjti elhatározásként, hogy menjenek imádkozni az Örökimádó Nővérek kápolnájába – akár iskola előtt –, hiszen ott mindig volt szentségimádás. A nagybőjt közepén feltűnt az egyik fiatal arcán valami változás. Nem tudtam megfogalmazni, mi lehet ez, ezért megkérdeztem tőle: „Mi a bajod, talán beteg vagy?” Azt mondta: „Nem.

Megfogadtam a tanácsodat, és nagybőjtben minden reggel, iskola előtt a nővéreknél ülök szentségimádáson.” Megláttam az arcán, megláttam a tekintetén, hogy naponta ott ül Krisztus előtt.

A szentségimádás leveszi a fátylat: észrevehetem, hogy a megtört Krisztus és a megtört ember ugyanaz. Isten titkát szemlélem benne, magát az Urat. Az élő Krisztus jelenlétébe helyezkedem.

Azáltal, hogy Nagymaroson reggeltől estig valaki ott ül a templomban, Krisztus jelenlétében: hihetetlen erőt kapunk, kapok. Tudom, hogy valaki ott imádkozik értünk, valaki mindig jelen van Krisztus számára. A szentségimádásban feltárul számunkra Krisztus engedelmes természete, amely utána áthatja a mi cselekedeteinket, viselkedésünket is. Krisztus stílusában, engedelmisségével állunk az Atya elé. Az ima

által gondolataim és szavaim, egész életem Krisztus jó illatát lehelik. Vágyunk arra, hogy a város betel-
jék ezzel az illattal, Krisztus jó illatával.

Ha visszanezék a napomra, azt látom, hogy a gyöngyszeme az a napomnak, amit a szentségimadásban
Krisztus előtt töltöttem. Az ima a legfőbb foglalatosságunkká válhat. Az ima, a szentségimadás fontos-
sága felülír minden más fontos dolgot. Minden a helyére kerül, ha Krisztus a helyére kerül az életünk-
ben. Krisztus kialakul bennünk, az Ő képére és hasonlatosságára új teremtménnyé formál bennünket.
Megtapasztalhatjuk, hogy megszünteti a bűn vérző sebet, kioltja az erőszak tüzét, megváltoztatja látás-
módunkat, akár életmódunkat is, és minden reggel új, halló fület ad. Így Krisztus lakik a szívünkben, és
minden ennek az eredménye.

A nap ékköve tehát, a legszebb pillanata a szentségimadás – de csak, ha létrejött a találkozás. Oly sok-
szor szeretnénk imádkozni, de igazából nincs meg a vágy bennünk a személyes találkozás után. Az így
letudott, kipipált imádság azonban sosem hozza létre a találkozást az Úrral.

Megtapasztalhatjuk, hogy a szentségimadásban Isten folyamatosan beszél hozzánk, halló szívet és fü-
let ad. Arra vagyunk meghívva, hogy az Atya ölén éljünk. Hallgassuk az Ő szívdobogását. Nem fogunk
mást hallani, minthogy: „*szerelek, gyermekem*”.

A szentségimadásban az akarati döntést hozzuk meg Krisztus mellett. Akarok imádkozni, akarok
jelen lenni az Ő számára, de hogy utána mi történik, azt rábírom – hiszen az ima mindig az Isten műve,
a Lélek sóhajtozik bennünk. Nincs olyan, hogy *sikerült* vagy *rosszul sikerült ima*. Az ima odahallgatás,
vágyakozás, hiszen Isten, vágyakozó szívet adott nekünk.

Használjuk a Szentírást szentségimadás közben. Azelőtt a Krisztus előtt vagyok, aki az Ő igéjén ke-
resztül is szólni akar hozzám. Szent II. János Pál pápa biztatására a rózsafüzért is kezembe vehetem a
szentségimadáson, hiszen a rózsafüzér Krisztus-központú ima. Ezáltal Mária kezét fogva Krisztus éle-
tét szemlélem. Két szabad személy (Krisztus és én) találkozása tehát ez az ima. A *te* és az *én* átalakul *mivé*,
eggyé válik a szívünk, együtt dobban a szívünk. Éppen ezért a szentségimadás nem technika kérdése,
hanem jelenlét.

Szent II. János Pál pápa mondja a *Novo Millennio Ineunte* kezdetű apostoli levelében: „*Először lenni, utá-
na tenni.*” (NMI 15) Először tanítványként kell jelen lenni az Ő számára, és csak utána kell tenni az Ő
országáért.

A szentségimadásban megrendült emberré válik az ember. Megsejtem, hogy ki előtt állok, az élő
Krisztus jelenlétébe helyezem magam, mintegy a Tábor-hegyen vagyok, s hallom az Atya hangját: „*Ez az
én szeretett Fiam, őt hallgasd!*” (Mt 17,5) Isten körülvesz, körülölel engem, ahogy a 124. zsoltárban olvas-
suk: „*Jeruzsálemet hegyek veszik körül...*” (Zsolt 124,2) Isten ölelése tart biztonságban. Mindaz, ami velem
történik, először Őt érinti. Rajta megy keresztül, és csak utána ér el hozzám.

A szentségimadásban megtanuljuk Krisztus stílusát. Megtanuljuk Krisztus imáját. Milyen lehetett
az imádkozó Jézus a sokszor egész éjszakán át tartó imájában? Mi az, amiben hasonlít az én imám az
Övéhez, és mi az, amiben eltér tőle? Az Ő imája teljesen az Atyára irányul. Nem a ragyogás a különbség,
hanem a következmény. Mi nem valamiért imádkozunk, hanem jelen akarunk lenni az Ő számára. Di-
csőíteni akarom Őt mindazért a csodáért, ajándékokért, amit életemben véghezvisz. Őt magát. Minden
ajándékában, minden kegyelmében. Meghatottan, megrendülten, elfogódottan vagyok jelen számára –
hiszen megigézte a szívem, lefoglalta, egészen magáénak akarja.

Mi történik a Tábor-hegy után? Mi történik velem az ima után? Megjelenik a béke, az öröm, a hála és
a szolgálat. Isten mindig küld. A szentségimadás gyümölcse lehet Isten sürgető szeretete a testvéreim
felé.

A szentségimadás hatását mutathatja, hogy új módon kezdünk viszonyulni a dolgokhoz, emberekhez,
eseményekhez, saját magunkhoz, de leginkább Istenhez. Tűzzé válik minden, ami a tűzhöz ér.

Az ősbűn óta az ima gyakran nehéz: szüksége van a szívnek a gyógyulásra. Mi már nem tudunk olyan
természetességgel társalogni az Úrral, mint Ádám tette. A szentségimadás mégis belevisz ebbe az intim,
meghitt jelenlétbe. Szent Ambrus mondja: „Amikor a Szentírást olvasom: Isten sétál velem a Paradi-

csomban". Amikor ott ülök a szentségimádáson: bekukucskálok a Mennyországba – akár az angyalok dicsőítő énekébe, imádságába.

Oly sokszor ott van a kísértés is, hogy izgat, hogy mit kell tennem? Jól csinálom-e? Nem szalasztok-e el valamit? Görcsölök talán, vagy az órát nézem. Elfelejttem, hogy nem az a fontos, amit én teszek, hanem, amit Isten tesz, az ima az Isten műve. Oly sokszor bennünk is ott van a gazdag ifjú kérdése: „Mit kell tennem, hogy Istennek tetsző dolgot tegyek”? (Mt 19,16) Jézus válasza nem az akcióról szól, nem az a lényeges, hogy mit teszek. Befogadva Isten országát, építenem kell azt. Engedni, hogy Isten építse bennem. És az ima, amely arról szólt eddig, hogy „Uram, segíts!”, az most átalakul „Uram, segítek Neked” imává.

A szentségimádás azt jelenti, hogy a jobbik részt választottam: Krisztust választottam. Isten szenvedélyes szeretetét, mely tele van tűzzel, szeretettel irántam, és ez a szeretet utána *indít* és *küld*.

Oly sokszor „megvédjük magunkat” helytelen vallásgyakorlatunkkal Istentől, a Vele való találkozástól, attól, hogy megváltoztasson minket, és hogy szólhasson hozzánk.

Az Eucharisztikus Kongresszusra való készüllet tehát meghív, hogy vizsgáljam felül életemet, az imádságaimat, az időbeosztásomat. Hol lehetnék nagylelkűbb Istenhez? Hol vár engem? Mi az a lépés, amit tehetnék felé, hogy még jobban megismerjem és megszeressem Őt?